

Ladislav Klimeš

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM

ZRZAVÁ OPERACE

Ladislav Klimeš

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM 3

Zrzavá operace

PROLOG

„I když hlavní boj skončil, je pořád potřeba zjistit pár věcí...“

Poslední paprsky pomalu mizely za obzorem. Zalévaly okolí zajímavou oranžovou září. Díky popraskanému sklu nemocniční pokoje vytvářely na zdech zajímavé obrazce. Ondráš se pokusil narovnat a i přes pomoc rehabilitační sestry se to nepovedlo. Pohyb levé ruky mu taktéž nešel, ale od posledního cvičení se zlepšil.

Pořád cítil ostrou, ledovou bolest projíždějící celým tělem pokaždé, když se pokusil nějak výrazněji pohnout. Každodenní rehabilitační cvičení se proto stala tvrdým a bolestivým očištěním. I když zdravotní sestra Tereza byla milá a měl si s ní co říct.

„Pro dnešek končíme,“ prohlásila a nechala ho svalit se na lůžko. Ondráš jen zmučeně zaskučel. Sestra si zabalila vybavení a dala se na odchod. Jakmile sáhla po klice nemocničního pokoje, kdosi z druhé strany zaklepal.

„Můžu?“ uslyšel Ondráš Študákův hlas zpoza dveří.

„Jen pojd'te, zrovna končíme.“

Študák nechal sestru vyjít z pokoje, nezapomněl se lehce ohlédnout za jejím pozadím a poté sám vešel.

„Hezky ses tu zařídil,“ okomentoval ji.

„Dík,“ zavrčel Ondráš a pokusil se pohnout.

„Ale notak,“ usmál se Študák, vzal od stolu jednu plastovou židli, otočil ji a sedl si k Ondrášově posteli tak, aby se lokty mohl

opírat o opěrku. „Můžeš být rád, že žiješ. A sám víš, komu za to můžeš děkovat.“

„Vím,“ povzdechl si. „Nějaké nové info?“

Študák zavrtěl hlavou a vylovil z kapsy notes.

„Bohužel ne, pátrají, kde můžou, ale pořád nic nového. Zmizel. Co ta sestřička? Prý spolu během sezení cvrlikáte.“

„Jdi do háje,“ zavrčel Ondráš a jeho pokus vyfuckovat Študáka přešel v pokus o pohyb a bolestivé kníknutí, jako když zašlápnete malého hlodavce. Ale v jednom měl pravdu, na Tereze doopravdy něco bylo. Vysoká, hubená blondýnka, skromný úsměv a něžné a šikovné ruce.

A že mu byla přátelskou společností, nebylo třeba dodávat.

„Protože všechny naše současné prostředky selhávají,“ začal Študák a napsal si cosi do notesu, „asi pochopíš, když začnu pátrat v minulosti a začnu u tebe.“

„Je mi to jasné, ale nechápu proč. Jsou to už 4 měsíce...“

„Zmizel jeden z nejlepších lidí, co jsme měli...“ odmlčel se Študák. „A můj přítel...“

„Já vím,“ povzdechl si Ondráš. „Ale co když chtěl zmizet? Jak ho tak znám, bude ho těžké najít.“

Študák jen kývl hlavou.

„Nestalo se někdy něco, o čem jste potom už nikdy nemluvili?“

Ondráš chvíli lovil v paměti a pak jen kývl hlavou, dost unaveně se pokusil lépe posadit. Byl sice rád, že je naživu, ale kvůli neustálému válení, měl pocit jako by ho pomalu, ale jistě opouštěla soudnost.

Měknul, musel si to přiznat.

„Víš,“ připustil smutně, „že se rok před tím, než ses za ním doplazil do Čáslavi, stalo něco, co se pak stalo absolutním tabu?“

Něco, co ho i přes všechny ty sračky poznamenalo? A nás dost rozhádalo?”

„Co?“ zpozorněl Študák. „Je pravda, že jsme po tom, co jsem přijel, spolu moc nemluvili.“

„Byla to práce pro Hádžitoma a jeho Lovce,“ vzpomínal Ondráš a zaklonil hlavu. „Měla to bejt snadná mise. Pár dní tam a hotovo. Stal se z toho skoro tříměsíční průser, kterej Ládisovi zničil dost ego a psychiku. Zvlášt', když už to vypadalo, že je šťastný.“

„Nějak tě nepobírám.“

„Nedívím se, ale klidně vysvětlím. Každopádně, mi to neuvěříš, ale byla v tom zase ženská...“

„Děláš si srandu?“

„Ne,“ usmál se Ondráš a začal vyprávět.

A venku se pomalu začalo stmívat...

KAPITOLA 1: NOVÁ OPERACE

„Každá operace či malé rozčěření nudných vod začíná telefonátem, zprávou, nebo nasranou Lýdií.“

Zima 2019

Špička propisky se jemně dotýkala papíru. Hrot lehce tančil a vytvářel písmena, slova, a nakonec krátké věty.

Nahrubo napsané poznámky ve skutečnosti nedávaly dohromady souvislý text. Byly to jen připomínky a detaily, které by se mohly v budoucnu hodit.

„Rozumím,“ řekl jsem a vyfoukl obláček dýmu nosem.

V prstech levé ruky jsem protočil dohořívající cigaretu a opět z ní potáhl.

„Neboj, Hoffe, podíváme se na to.“

S těmito slovy jsem položil sluchátko satelitního telefonu. Zamyšleně jsem típl cigaretu a chvíli koukal na monitor a na poznámky na papíře. V jinak prázdné taktické místnosti hučel nyní jen jeden počítač a zářil všeho všudy jediný monitor.

Obvykle tu v noci někdo seděl a hlídal všechny zapnuté počítače. Jen dnes jsem to tu uzavřel na pravidelný noční rozhovor s Lovci Duchů, konkrétně s Hoffem. Jen dneska to holt muselo být speciální.

Opět jen dnes.

Sáhl jsem po krabičce na stole a lehkým pohybem ruky si přímo do úst hodil další cigaretu. Pak tu budu muset pořádně vyvětrat, protože už teď tu není prakticky vidět na krok, takže hrozí, že se přerazím o stůl za sebou.

V hlavě mi to šrotovalo a kolovaly v ní pořád stejné myšlenky.

Matěj Němec, ČNB, zlato...

Matěj Němec, ČNB, žoldáci Blackwoodu, zlato...

Matěj Němec, ČNB, žoldáci Blackwoodu, zlato, Sniffeři CIA...

Furt dokola se mi to v hlavě honilo, točilo a převracelo jak šílený křeček v běhacím kolečku. Ta představa mě donutila se pousmát.

Skutečný Křeček s velkým Ká byl nyní ve vedlejší místnosti a pravděpodobně mastil Dotu, nebo něco jiného při sledování porna s oblíbenou hérečkou připomínající jeho zesnulou manželku.

Teprve nyní jsem si to cigáro, které převaluji v hubě již pár vteřin, zapálil. Plamen benzínového zapalovače olízl špičku cigarety a drobný ohýnek mi ozářil tvář.

Na okamžik jsem zauvažoval nad tím, zda si taky něco nepustit, ale nechtělo se mi opakovat šarádu před dvěma lety, kdy se vyšetřovalo, kdo byl takovej kretén a lezl na zavirovaný pornostránky na kompu v centru.

To, že Křeček ode mě dostal preventivně přes hubu a zas nás od sebe museli odtrhnout, je asi jasné.

Bože, jak my dva máme problém se navzájem nezabít...

Ať už po mě a klucích chtějí Lovci Duchů cokoliv, počká to do rána. Ráno se slezeme a probereme, co a jak dále.

Znuděně jsem se zvedl, nezapomněl zakopnout o stůl, zapl na chvíli ventilaci a když dým spadl z mé rakovinotvorné seance na únosnou mez, zase ji vypl. Klidným krokem jsem opustil místnost a přešel do svého brlohu.

Shodil jsem kabát a jen ztěžka dopadl na rozvrzanou a studenou postel. Přikryl jsem se dekou a hodlal tvrdě usnout.

Jenže, jak už to tak bývá, přesně v těchto momentech začne mozek myslet na ty největší píčoviny.

Píčoviny typu: Co jsem udělal v životě špatně, co mělo být uděláno jinak a proč moje ponožky po tejdnu v kanadách smrdí jak čerstvě vybalený Romadur.

Nevím, jak dlouho jsem se trápil všemi problémy světa, nicméně když konečně moji mysl pohltila říše snů, nenalezla potřebný klid.

XXX

Sněhové vločky se pomalu snášely k zemi.

Pomaloučku, lehce a tiše.

Prázdný les skrýval mnohá tajemství čekající na své odhalení.

Prohlédl jsem si zbraň ve své ruce a lehce ji pohladil.

„Je tu klid, co?“ usmála se Zmije vedle mě. Já jen zlehka kývl hlavou a lépe se usadil na kmenu padlého stromu.

„Přemýšlíš nad zítřkem, co?“ dotazovala se dále a já jí jen opět lehce kývl.

„Návrat domů?“

„Ne,“ odvětil jsem konečně. „Návrat na místo činu spíš...“

„Beztak se neubráníš vzpomínkám.“

„Já vím, ale tentokrát to bude jednodušší.“

„Když myslíš,“ odtušil jsem a kysele se pousmál.

Stačilo se ohlédnout ze skály za mnou a já spatřil prázdné, zničené město. Jedna ožralá věštkyně mu kdysi prorokovala věčnou

slávu dotýkající se hvězd. Holt si špatně vyložila jaderný hřib, který město ve finále ozdobil a doopravdy poslal ke hvězdám.

Praha.

XXX

Ráno jsem nebyl tak promrzlý, jak jsem původně čekal. Naopak, překvapivě mi bylo docela teplo. Slezl jsem z postele, hodil na sebe kabát a vylezl z místnosti.

Krom Lima – našeho pracovitého Vietnamčička – samozřejmě všichni chrápali.

Aby také ne, vždyť brífink bude až v osm, nebo tak byl aspoň plánován. To znamenalo, že se na něj slezeme tak v devět, či spíše v půl desáté, až se náš hlodavčí soudruh vychrápe z paření do čtyř ráno. Já vím, dříve jsem nebyval jiný, tak bych správně měl držet hubu...

Rozmrzele jsem prošel bunkrem a zkontroloval zabezpečení. Vše v pohodě, naštěstí pro ostatní. Já byl vždy takovej kretén, co byl schopen všechny probrat jen kvůli tomu, že někde za kopcem vypadl senzor, či kamerka.

Obranné věžičky, skenery a pasti podle všeho fungovaly a díky kontrole Tonyho a Ziziho na věži jsem věděl, že je klid i na větší vzdálenost. Po chvilce bezcílného bloumání bunkrem jsem zapadl k sobě a pokusil se rozhýbat.

Kliky, dřepy a sklapovačky, prostě základ, aby se tělo zahřálo. Prohřát si ho, ať můžu trochu fungovat. To, že k plně funkčnímu stavu potřebuju kartáč cigaret a hektolitr kafe, je věc druhá.

No, buď to slábnu, nebo jsem si zas naložil víc než předtím a zas to přehnal. Bé bude správně, napadlo mě, když jsem se po tak velkém výkonu svalil na postel a na chvíli to ještě zalomil.

Jako poslední dorazil překvapivě Vinc. Mezi prvními byl Ondráš s Randym a Tonym. Ani jeden nevypadal nevyspale, naopak. Vinc oproti tomu vypadal, jak kdyby ho ošukalo stádo slonů.

„Sorry, hoši, musel jsem ji vyfouknout.“

Všichni jsme se zasmáli a usadili se. Teda kromě mě, já se opřel o stěnu hned vedle bílé plochy. Pohybem ruky a stisknutím ovladače nahodil dataprojektor a bílou stěnu ozářila fotografie postaršího muže se zrzavými vlasy, kterými už pomalu, ale jistě prorůstaly první šediny. Z fleku by člověk tipnul, že mu bude tak padesát maximálně.

Všichni si vyměnili nechápavé pohledy.

„Tohodle sráče nemusím představovat, že?“ nechal jsem otazník viset ve vzduchu a čekal, kdo si po ránu dal aspoň jedno kafe a funguje mu mozek. Překvapivě všichni přikývli na srozuměnou.

„Pan Odpovědný Finančník, neboli Matěj Němec senior,“ představil jsem pro jistotu muže na fotografii.

„Z předválečného života tohodle zmrda víme celkem dost, ale řekněme, že Vávrův spis, co jsem včera obdržel a je na kompech, je trošku bohatší. Takže si ho představíme pozorněji, a hlavně proč se o něm bavíme.“

„Protože se rád posloucháš a přednášíš...“ ucedil Křeček nevzrušeně.

„Naser si,“ putoval jeho směrem vztyčený prostředník.

Já si lokl kávy z hrnku vedle sebe na stole a pokračoval.

„Matěj Němec senior býval ministrem financí dobrých 15 let s pár malými přestávkami. V republice byl oblíben asi jako pozitivní HIV test na natáčení porna. Je to jeden ze strůjců daňové reformy, mrtvých paragánů se špatnými padáky a důvod, proč v týhle republice permanentně po pádu komunismu nebyly prachy. Navíc to byl jeden z hlavních cílů při útoku na Strakovu akademii. Bohužel, ten den tam nebyl.“

„Vždyť ho dostali,“ nechápal Tony. „Za Strakovkou jej někdo střelil do hlavy.“

„Kéž by tomu tak bylo. Tehdy zabili Martina Němce, jeho bratra a majitele vcelku velké reklamní agentury. Omyl si uvědomili, až tenhle parchant vylezl ze stínů o měsíc později. Aktivní byl hlavně během bitvy v Praze. Tou dobou byl však v zahraničí a jen popichoval, kde se dalo.“

„Kde byl?“ zeptal se Vinc.

„Pánové, je to smutné,“ povzdechl jsem si a pokrčil rameny, „ale na Ukrajině a snažil se dostat do Ruska. Ti o jeho službách vážně uvažovali, i když remcali něco o vydání domů. Když mu to nevyšlo, podle všeho opět zmizel a našel si klidné místo mezi ukrajinskou Bratvou.“

„Ten zmrď dělal pro mafiány?“

„Tak znáš to, jak se mafiánům říká v různých koutech světa. V Itálii Cosa Nostra, v Japonsku Yakuza a u nás jednoduše parlament,“ usmál jsem se. „Každopádně, Úkáčka musel asi něčím pěkně nasrat, protože je zpět v Čechách a zdrhá pro změnu na západ. Má domluvenou schůzku s někým, kdo ho propašuje nenápadně do rukou CIA a slibuje jim nějaké info.“

„Zase zradil?“ pozdvihl obočí Vinčenzo

„Přesně a Ukáčka jsou z toho pěkně na větvi. Tenhle člověk může dost práskat. No a naším úkolem bude...“

„Ustřelit mu tu jeho zrzavou palici!“ vykřikl nadšeně Křeček, protože tušil, co asi řeknu.

Bohužel, tušil špatně.

„Kéž by,“ svěsil jsem ramena. „Tohodle čuráka chce vedení živého. Jelikož Lovci jsou mimo a Talibanec kyne někde v bunkru u kompu s novým gay pedo pornem, Hoffík kontaktoval nás, protože jsme nejbliž místu, kde se má sejít s americkými PMC.“

„Kde to bude?“ zeptal se Vinc a už tušil, že se mu odpověď nebude líbit.

„Praha.“

„Ale doprdele...“

Jo, i tak se to dalo říct...

XXX

Následující čtyři hodiny jsme strávili v taktické místnosti. Jen občas si někdo odběhl na záchod, nebo pro pití. Udělali jsme si takový menší brainstorming, kdy si každé přinesl své nápady, šel hledat vlastní info a pak se to všechno postupně sesumírovalo. Po krátké pauze, která se ve finále protáhla na hodinu a půl, jsme se sešli opět tak, jak jsme ráno začali.

„Takže si to sesumírujeme,“ zakroužil jsem s propiskou v ruce nad mapou Prahy, která už byla zoufale neaktuální. To víte, když někde odpálí USA bombu, vždycky to upraví názvy ulic poblíž. Většinou z nějakého názvu na: *Kráter*.

Podle všeho byl kdysi výbuch americké jaderné bomby v Praze relativně slabý a po letech zamoření nulové, ovšem, to nic neměnilo na tom, že nás čeká asi pořádné brodění ruinami a hledání něčeho, čeho bychom se chytli.

A že by se nám tam chtělo, to se říci nedalo. Hlavně ti, co prošli Bitvou, věděli, jak to tam bude asi vypadat a hlavně, možnost nepříjemných vzpomínek drasticky rostla.

„Máme tu pro některé, včetně mě, návrat do těch největších sraček, jaké bychom nejraději s klidným srdcem zapomněli. To nám naneštěstí bude ještě trošku okořeněno tím, co tam budeme dělat a s kým se utkáme.“

S teatrálním mávnutím ruky jsem rozdál trojici fotografií. Na jedné z nich byl náš hlavní cíl. Na té druhé byl pihovatý zrzavý kluk s malým culíčkem na temeni. Fotka byla vytažená asi někde z facebooku, nebo nějaké sociální sítě, jelikož se jednalo o fotku z nějaké párty. Měl pár holek kolem sebe a děvčata na sobě toho spíš víc neměla, než měla. Tohle asi nebyl zrovna věrný typ. Od pohledu to musel být děsnej čůrák, napadlo mě.

„Matěj Němec Junior, cestuje s otcem. Jel v pár průserech a papíček žehlil. Jinak to je klasickéj protekční zmrdr, kterému tatíček vše platí. Je poslední z jeho rodiny, žena od nich odešla těsně před převratem a během pátrání po jejím manželovi ji někdo na letišti Václava Haj... uhm Havla střelil zezadu do krku.“

„Ten copánek se máčí do moče milované dívky,“ podotkl Vinc a ukázal na něj. „Je to proto, abys mohl být permanentně s ní.“

Potom se zazubil. Nevím, kde k této informaci přišel a vzhledem k tomu, že kdysi nosil podobný, jsem to radši ani nechtěl vědět.

„A pak tu máme... tohodle zmrda,“ hodil jsem na stůl a ukázal jsem na třetí fotku.

Chlap, kolem třicítky, kulatý obličej, který u mě nejvíc evokoval gorilu, co se tejden nevysrala. Na palici měl nějakou běžovou kšiltovku a na sobě mišmaš všeho možného vybavení.

„Jé hele, Croftík,“ zasmál se Vinc. „Pěkně se to slejzá, co?“

„Povídej mi o tom,“ kývl jsem hlavou. „Tohodle asi taky nemá cenu představovat, Henry Croft. Žoldák pracující pro Blackwood. Mají vyzvednout Němce v Praze v příštích několika dnech. Ze spisu, co jsem na tohodle experta dostal... zkoušel se dostat k Seals a skončil po tom, co při výcviku něco blbě odpálil a sejmul tím čtyři další rekruty. Sám je podle všeho z toho celkem hluchej a zjizvenej. Vykopli ho a pak nastoupil jako kontraktor k Blackwoodu. Má za sebou Afghánistán, Irák, pár akcí v Čečně a údajně sabotážní akce v Rusku a Ukrajině. Celkem kovboj, to se musí nechat.“

„Tenhle čuráček byl hlavně v Praze,“ okomentoval to Křeček.

„Povídej mi o tom...“

Nebylo třeba nic dodávat, během velké bitvy o Prahu byl Croft jedním ze žoldáků, co tipovali pro Amíky a Němce naše skryše a díky tomu my přišli o dost lidí. Vinc si pak na něj někde počkal s Dragunovem a postřelil jej.

Lépe řečeno, ustřelil mu půlku prdele.

Doslova.

Tohle byla paradoxně jedna z těch vtipných epizodek bitvy. Nasranej Vinc po přestřelce v Národním muzeu na dva dny zmizel, vzal si sebou akorát Dragunova a krabičku cigaret. Vrátil se bez krabičky a pušky a vyprávěl úžasnou příhodu o tom, jak milý Croftík vystupoval z Hummeru, on jej měl na mušce a pak se jako na potvoru pro něco otočil do auta a Vinc v tu chvíli vystřelil.

Croft vypustil krvavej prd a zaletěl do auta a... po zbytek bitvy o něm nikdo neslyšel.

Jen šest měsíců po bitvě se začali objevovat zvěsti o komandu kontraktorů, kterým velí týpek, co mu chybí půlka prdele...

„Pokud jde o Crofta, není náš primární cíl a bylo by vhodné, aby nás Blackwood vůbec neviděl. Přece se to váže k tomu, co jsem nakousl.“

„Nesmí to vypadat, že to udělala AČR, ale Ukáčka, že?“ dokončil za mě Zizi.

Prstem jsem na něj ukázal a kývl hlavou: „Přesně.“

„Žádný uniformy, označení, nic, čím by se dalo snadno identifikovat?“ začal Vincenzo. „Tudíž tu necháme svoje obvyklé hračky a vezmeme si něco anonymního. Osmapadesátky?“

„Klidně můžeme, ale znáš to... US si to dodnes plete s Kalachem.“

„Máme tam pár vykloktanejch ákáček, nějaký Makarovy, hadry se taky najdou,“ přemýšlel Vinc. „Dokonce je tam nějaký Pkčko.“

„Dragunovy?“

„Čtyři, po poslední inventuře,“ odpověděl Tony.

„Fajn, vezmeme to,“ kývl jsem hlavou a ukázal na mapu. „Teď zpět k akci. Kde se mají sejít, nevíme, máme přibližný čas a to, že Němec s tou svou partou bude někde na jižní straně města. Je ale možnost, že se zkusí spojit s Croftem tady.“

Můj prst zajel na označené místo. Hlavní nádraží a pak ukázal další dvě místa, Národní Muzeum a Holešovické výstaviště.

„První dvě nejsou dost daleko od sebe. Takže bych začal tam. Máme dost velkou oblast na pokrytí, nejlepší bude se rozdělit a zůstat ve spojení. Já si vezmu Jižák a poblíž Hájů vstoupím do metra a půjdu tunelama po trase C.“

„Tony a Randy si vezmou vše od Letňan až po Florenc,“ ukazoval prostor Vinc. „A já se Zizim si vezmeme vše od Černého Mostu po Florenc, kde se sejdeme s klukama.“

„A my dva,“ ukázal Ondráš na sebe a Muffa, „si vezmeme Áčko z Hostivaře až na Muzeum. Kolik má Němec cca lidí?“

„Deset, možná dvacet max,“ zauvažoval jsem. „Většinou to jsou podmáznutý Úkáčka, kterým nasliboval cestu na západ a bohatství. Croft na tom bude obdobně, akorát to budou elitní žoldáci Blackwoodu. Když se sejdou...“

„Máme proti sobě cca padesátku nepřátel,“ dokončil za mě Křeček. „To není dobré. Nesmí se spojit. Nejlepší by bylo Němce odprásknout někde a zmizet.“

„Taky si myslím, ale potřebujeme toho zrzavýho zmrda živýho,“ na chvíli jsem se zasekl a pak s povzdychem dodal: „Oba zrzavý zmrdy.“

„Holt ne vždy to je, jak bychom si přáli,“ utrousil Muff a já mu dal za pravdu. „Ale mohl bys vysvětlit, proč jdeš sám a ostatní jdou po dvojicích aspoň.“

„Holt, když se takhle rozdělíme, pročešeme větší oblast.“

Moje vysvětlení očividně nestačilo a spíš přilákalo další pohledy. Vypadá to, že si to vyložili úplně jinak, než jsem čekal. Popravdě, chtěl jsem se na chvíli od nich oddělit a o samotě projít část města, abych tak trochu ulevil své ztrápený a unavený dušičce, kterou pomalu, ale jistě začíná obtěžovat docela solidní ponorka.

Takže ano, potřeboval jsem vypadnout a utřídit si myšlenky. Hraní na osamoceného mstitele mi tedy vyhovovalo, aspoň na chvíli.

No, nevyšlo to. Křeček se vyjádřil zase jednou.

„Nojono, velkej hrdina bez lázně a vany...“ okomentoval to.

„Přesně, je tu jen posranej sprcháč,“ odvětil jsem kysele.

„No to je sice pravda,“ přiznal Vinc. „Ale sám jít rozhodně nemůžeš, to ti je jasný, ne?“

„Hele, kolikrát jsme šli po jednom někam a ve finále se sešli,“ oponoval jsem.

„Tohle je ale Praha,“ řekl Křeček a rukou naznačil uvozovky. Nezbylo mi nic jiného než si povzdechnout.

„No to je mi sice jasný, ale...“

„Žádný ale,“ utnul to Vinc. „Je mi jasný, že se chceš projít sám, budiž, ale než začneme prozkoumávat nebezpečnější části města, s někým se slezeš. Jasný, ty Turbospešlátoře?“

„Héj!“ odsekl jsem. „Jako by nestačil Hoff s touhle přezdívkou!“

„No, když se tak budeš chovat...“

Vztyčený prostředník a vzteklé zavrčení mu dalo jasně najevo, co si o něm a jeho poučování myslím.

„Fajn,“ vzdal jsem to po chvíli. „Sejdu se s vámi tady.“

Můj prst se lehce zapíchl do mapy a ukázal jedno místo, které jsem chtěl prozkoumat sám při postupu z Jižáku.

Muzeum, část se jich tam stejně sleze.

A já budu mít klid.

„Spokojeni?“

Nikdo nic nenamítal.

„Tak jo,“ uzavřel jsem debatu. „Pokračujeme v plánu. Jakmile se slezeme a budeme si jistí místem, kde se naši zrzci nacházejí, obklíčíme ho. Sám bych to viděl na Muzeum, či Hlavní Nádraží, ovšem může být kdekoliv. Otipujeme si místo, hlavně jeho obranu a pak je zbavíme ochranky, ty dva sbalíme a vypadneme.“

„Jednoduchý jak facka,“ okomentoval to Ondráš.

„Ono to jednoduše zní,“ přidal se Vinc. „Prolézt město, najít zmrdy, zbavit je ochranky, zajmout je a dovést je do Hádžitomovy temné sluje. Co vím, tak zrzavý šuká celkem nerad.“

V tu chvíli vybuchli všichni smíchy a já se nad tak debilní poznámkou musel pousmát také.

„Ale víte, jak je to s jednoduchými plány, že?“

„No právě...“ uzavřel to Vinc. „Jdem se sbalit, ať zítra můžeme vyrazit?“

Já jen přikývl.

XXX

Základní stavební kámen našeho plánu – vypadat jako ukrajinská mafie, nespočívala jen v plánu podobném jejich taktice, ale také ve zvoleném vybavení. To znamenalo najít v našem skladišti ty nejhorší možné kousky a tvářit se, že je to to nejlepší, co máme k dispozici.

Nakonec se z toho stal celkem problém.

Díky Tonymu, Muffovi a Randymu s občasnou pomocí Vince bylo vybavení v tom nejlepší možném stavu. I párkrát použitý kalach zářil novotou a leskl se olejem. Nakonec vybrané kousky musely projít menším faceliftem, aby vypadaly, jako by pamatovaly ještě Helenu bez plastik.

Stačilo pár hodin úprav, pilování a lepení a v ruku jsem třímal od pohledu vykloktanej Kalach, který držel pohromadě jen pomocí izolepy a vůle ducha Michaila Kalašnikova.

Další věci, na které se muselo zapracovat, byl ohoz. Rozhodně nebylo moudré tam naběhnout ve Vzoru 95. To by i sebetupějším žoldákovi došlo, že jsou to buďto houbaři, nebo AČR.

A jelikož houbaři obvykle nestřílejí po lidech, identifikace by byla jasná.

Bylo vlastně docela vtipné pozorovat, jak se každý z nás snaží najít nějaké civilní oblečení. Tu stará vesta, tady zase seprané maskáče a jinde zase odřená kožená bunda. Já nakonec na sebe hodil taktické džíny s odřenými koleny, tílko a triko s krátkým rukávem a nápisem: KGB – Still Watching You, a na to všechno

odřenu koženou bundu, kterou jsem dostal těsně po tom, co jsem si koupil Virago ukryté v garáži našeho bunkru.

Metalista po festáku hadr...

V rámci dokončení a doladění převleku za Pačuánce z vesnických softových akcí jsem na sebe hodil ještě černou taktickou vestu a dlouhý zelený kabátec s kapucí.

„Hotovej Stalker,“ okomentoval to Křeček.

„Upřednostnil bych sice vzhled alá The Division, ale na to nám došly Kulichy,“ odpověděl jsem po spatření Vince konsternovaně.

Měl jsem opravdu co dělat, abych se nepotrhal smíchy. Vinc sice měl na sobě seprané černé taktické džíny podobné mým a vojenskou bundu, co připomínala dobu Vietnamu, ale tím veškeré rozumné části oděvu končily. Přes bundu si dal rozepatou taktickou vestu, což umocnilo dojem totálního hadroše. Ovšem korunu tomu dala pokrývka hlavy. Obrovskej kulich s pandíma ouškama a nápisem *Hi! I am Panda!* mě poslal totálně do kolen.

„To jako vážně?!?“ nevěřil svým očím Zizi. No nebyl jedinej, kdo nemohl uvěřit tomu, co Vincenzo na sebe dokáže naházet. Ani bych se nedivil, kdyby pod tím měl růžový tílečko. Zizi jen nechápavě levačkou žmoulal svůj klobouček a v šedé mikině a džínách s batohem vypadal ještě mlaději, než obvykle.

Ostatní vypadali jako hadroši, ale aspoň trochu rozumně a Vinc se po spatření našich reakcí tlemil od ucha k uchu.

„Co je, Důdi?“ chechtal se při pohledu na naše protáhlé ksichty.

Nikdo další se však už nezmohl na další komentáře. Raději...

„Radši nic, Pandašuku,“ odvětil s povzdechem Křeček a Vinc nás obdařil dalším kouzelným úsměvem.

„Tak jo, pánové,“ tleskl jsem a upravil si Kalacha s tlumičem na popruhu. „Přestaneme obdivovat pandí scénérii a vše si pro jistotu zopakujeme, včetně časového rozvrhu.“

Na celou akci jsme díky včasnému infu měli hezkých pár dní. Než Němec opustí se synátorem Prahu a definitivně se vypaří. Takže apokalyptická vize obsahující vrtulník Blackwoodu mizící za obzorem a do ruda rozpáleného Talibance s hysterickým záchvatem a nadávkami v dvaceti jazycích se naštěstí stáhla na minimum.

Během poslední kontroly vybavení volal ještě jednou Hoff a potvrdil jednu velmi důležitou informaci – pozici Crofta.

Ten se podle všeho ještě flákal se svým týmem v Americe a měli vyrazit až dnes večer jejich času. Bylo hodně milé se uvolnit a vědět, že nemusíte vyrazit hned a spěchat.

Slow is smooth, smooth is fast, jak by řekl Hoff.

A to vyhovovalo absolutně nejvíce.

Celé rychlé plánování a spěch vzal za své, tudíž jsme měli možnost neuskutečnit první plán: *Naběhnout tam, prolétnout co se dá a doufat, že to vyjde.*

Takhle z toho vzniklo: *V klidu tam nakráčíme a budeme doufat, že to vyjde.*

Naposled jsme zběžně prošli body akce a rozhodli se vyrazit, ostatně, vše už bylo sbaleno a připraveno.

Vinc se chtěl stavit za Lýdií, svou milou, což pro nás znamenalo automaticky minimálně dvouhodinové zpoždění.

Holt měl výdrž chlapec.

A zkurvený štěstí, protože Lýdii čuměl na kozy a zadek kdekdo. Bohužel u Lýdie platilo to velice smutné pravidlo, že čím hezčí holka, tím větší pipka to byla. A to byl problém, protože Lýdie byla

kurva hezká holka, teda pokud se netvářila kyselé jak po sežrání kila citrónů.

Sice jsem nebyl nadšen ze setkání s ní s ní, ale co se dalo dělat. Nějak to přežiju. Maximálně si dáme zase soutěž v posílání se do prdele navzájem.

XXX

Nakonec návštěva kolínských civilistů a rozloučení před několikadenní akcí netrvala dvě hodiny, nebo dokonce déle, ale pouhopouhých 5 minut.

Cca.

Vypadalo to, že Vinčenzo zamilované písničky typu: Jsi má jediná, Máš nejlepší zadek na světě a Tebe chci píchat snad celý den nezpíval jen jí.

Nebo Lýdie byla víc majetnická harpyje, než jsem si myslel. A že jsem měl hodně velkou představu.

Pravda byla asi na obou stranách.

Bylo vtipné pozorovat Vince, jak ani ne tři minuty po vstupu do budovy kolínského nádraží vyletěl ven a za ním byly leteckou poštou posílány pánve, konzervy, oblečení...

„Parchante zasranej!“ pištěla Lydie z vnitřku budovy. „Lháři! Kurvo!“

„Ale notak... já...“ zkusil Vinc něco říct a já bych byl radši, kdyby to neudělal.

V tu chvíli vyletěl ze dveří plynový vaříč, proletěl kolem Vincových výsostných pandích oušek a sejmul postávajícího Křečka u zapůjčeného starého Tranzita. Zapištěl, chytl druhou o auto, padl na zem s obrovským rachotem a jeho kalach odletěl kamsi pod auto, protože se mu roztrhl popruh.

Nastala chvíle trapného ticha.

Kolínští civilisté se začali tvářit, že by byli raději někde jinde. Vzduch se najednou prudce ochladil. I na zimu bylo v tu chvíli zatraceně chladno. Kluci si opatrně, ale ne skrytě upravili zbraně na popruzích, když spatřili dvojici vážně tvářících se borců s krátkými AKU-74, jak nenápadně přistoupili blíže k nám. To, že tyhle kvéry nafasovali od nás, dávalo celé situaci lehké koření ironie.

Začali jsme se měřit pohledy a přemýšlet, kdo bude ten kokot a namíří jako první. Nevím, o co těm dvěma šlo, jestli ji balili, či je měla jako zahřívání ve Vincově nepřítomnosti, ale tvářili se, že by nás nejraději sejmuli.

Úplně bezdůvodně.

Okamžitě jsem začal těkat očima sem a tam a hledal, zda se neukáže další borec, nebo není někdo skrytý.

Ticho se začalo táhnout. Čas se zpomalil, až skoro zastavil.

Co teď?

Střílet po spojencích?

Jediných spojencích v okruhu X kilometrů?

A to jako proč?

Že jejich zrzavej benjamínek dostal z něčeho hysterák? Že ji Vincenzo asi podvedl, nebo ona jeho a snaží se to otočit?

S ledovým výrazem jsem čekal, co se bude dít. Notak... škemral jsem v duchu, nehrajte si na idioty. Nestojí to za to. Smahli bychom vás během vteřiny.

Borci si to ale nechtěli rozmyslet.

A pak se starej dědula začal neuvěřitelně hystericky tlemit.

Starej dědula, co obvykle sedal na schodech s dýmku a smutně pozoroval, co se to se světem stalo. Málokdy něco řekl, občas pomohl, ale vždy jsme ho vídali na těch schodech. I nyní tam

byl a pozoroval letecký den. Vůbec ho to nerozházelo, dokud nevyletěl ten zkurvenej vaříč.

Ted' se tlemil na celé kolo a světu dával na obdiv své zbylé čtyři zuby.

Borci se na sebe podívali a začali se tlemit taky.

A pak jsem se začal smát já.

A Zizi.

Křeček zpod vaříče zasténal a zasmál se taky.

Všichni se smáli na celé kolo a nemohli přestat. Jak největší retardi. Pár vojáků v civilních hadrech, civilisti ohození většinou do sepraných hadrů a nějakých maskáčů se smáli od ucha k uchu.

A pak mi přímo na ksichtě přistála těžká vojenská bota.

Podrážkou napřed.

Okovanou podrážkou napřed.

Hlava mi cukla dozadu a já si sedl na prdel. V tu chvíli jsem musel vypadat neuvěřitelně vyjeveně a nechápal jsem, o co vlastně jde.

„To, aby ti to nebylo líto!“ zasyčela Lýdie ode dveří.

Měla na sobě jen tílko a ty svoje oblíbený latexový tangáče. Vztekla se otočila a zmizela vevnitř.

Ale zadek měla solidní, to se muselo nechat.

KAPITOLA 2: NÁVRAT DO LEDOVÉHO PEKLA

„Operace Zrzek začíná a Ládís se vrací na dávné bojiště. On a jeho parta netuší, jaké noční můry skrývá opuštěné město.“

Tranzit naskakoval na poničené cestě a ti, co seděli v zadu na upravených sedačkách, měli chvílemi co dělat, aby nesletěli na podlahu.

Ještě že od poslední jsme tam namontovali ty bezpečnostní pásy. Ono, celý ten Tranzit byl takový vtipný mišmaš. Začali jsme mu říkat Výsadkář, když jsme s veškerými úpravami skončili.

Důvod byl prostý – jednalo se o improvizované výsadkové vozidlo, které bylo obvykle uskladněno v Kolíně u přeživších. V základu se jednalo obyčejného starého Tranzita, kterého Vinčenzo s Muffem a Randym jednoho dne přivezli.

Jeho konstrukce byla vylepšena vyříznutím místa ve střeše, kam se dala otočná věž s kulometem M-249 a poklopem, tudíž se dal schovat, aby vypadal nenápadně. Celá kabina, včetně nákladového prostoru byla obložena keramickými pláty a tam kde to nestačilo, alespoň telefonními seznamy a kusy tvrdšího plechu. Obrana nic moc, ale pro případ nouze to stačilo.

Interiér připomínal amatérskou verzi parodie na výsadkový člun, či interiér transportéru. Čtveřice sedadel po stěnách v zadu a tři sedačky vepředu. Pohodlí bylo ideální pro menší osoby, nikoliv však pro velikány jako já. Třískal jsem se rameny o lidi vedle, měl permanentně pokrčené nohy, tudíž po půl hodině přišly takové

křeče, že mi nezbylo nic jiného, než nohama komíhat sem a tam, abych se křečí zbavil.

Celkově to bylo nouzové vozítko, když jsme chtěli někam dojet v jednom vozidle, a ještě k tomu co nejméně nenápadně.

Nakonec po zrekvírování Pandura už takhle plechovka pro nás neměla jakoukoliv cenu, tak jsme se dohodli s lidmi z Kolína, že si ji nechají a občas nám ji půjčí.

Jako třeba v tomto případě.

Tranzit se natřásal a to Vinc ani moc rychle nejel. Bylo to tou cestou. Čím blíže Praze, tím horší a rozpadlejší cesty. D1 byla oproti tomuhle místu docela solidní německý autobahn.

„Kolik ještě?“ zavrčel jsem do vysílačky.

Cesta se stávala pro mě čím dál nesnesitelnější. Auto házelo, já se o všechno třáskal, snažil se přidržet pásu a z toho všeho kývání mě začínala solidně brnět řepa. Navíc se tu nedalo kouřit, což byla další věc, co mě lezla na nervy.

„Pět minut!“ houkl Vinc. „A jsme na bodě Medvěd!“

„Super,“ oddechl jsem si.

Pět minut, to snad přežiju a když ne, na hrob mi prosím napište: *Umřel cestou do Prahy pro nedostatek cigaret.*

Jízda skončila prakticky nenadále. Vinc škulbl volantem doprava, auto se lehce naklonilo a zastavilo.

„Bod Medvěd!“ oznámil.

Úlevně jsem vydechl a kývl na Randyho u dveří, aby mi je otevřel. Opětoval kývnutí a opatrným pohybem ruky otevřel zadní dveře. Odpoutal jsem se z pásu, upravil popruh s kalachem a vyskočil ven.

Zaplul jsem rychlým skokem do příkopu naproti a rozhlédl se. Hučení motoru bylo jedinou věcí, co jsem slyšel a když se rozhlédl, neviděl žádný pohyb.

„Čisto,“ oznámil jsem do vysílačky. „Transport Jedna, máte volno. Můžete vyrazit.“

„Potvrzují,“ odpověděl klidně Vinc a auto se šklubnutím vyrazilo. „Hodně štěstí, Totem. Sejdeme se na bodě Jedna. Přecházím na rádiový klid.“

„Rozumím,“ ohlédl jsem se za autem mizícím v zatáčce mezi stromy a pak navolil na vysílače jinou, specifickou frekvenci. „Totem Jeskyni. Operace Zrzek zahájena, opakuji, Operace Zrzek zahájena.“

Chvíli bylo ticho a pak se ozval Hoffův klidný, hluboký hlas: „Potvrzují, hodně štěstí.“

No a tím to začalo. Další akce, bohužel na místě, kam se mi fakt nechtělo vracet. Opatrně jsem se rozhlédl, prolezl mezi mrtvými holými keři a vešel mezi nikdy nedokončené rodinné domky.

Tohle měla být jedna z novějších čtvrtí poblíž nějaké vesničky na jihu Prahy. Nikdy ji nedokončili a už nikdy nikdo nedokončí. I zde byly pozůstatky výbuchu v podobě některých servaných střech.

Já prošel mezi rezivějícími vozy a vydal se předem dohodnutým směrem. Můj plán byl prostý: Projít si tu nejhorší, nejdebilnější čtvrť Prahy, tam si najít stanici metra a jít tunely až na Muzeum, kde se sejdou s ostatními.

Bude to dlouhý pěší výlet a já si aspoň odpočinu. Potřeboval jsem si od party odpočinout. Za posledních pár měsíců, co jsme byli na místě, jsem začal chytat neuvěřitelnou ponorku. Stejně tváře, stejná místa, stejné porno ve všech počítačích a žádná žena v blízkém okolí. Lýdii jsem nepočítal. Vztah mě a Lýdie vždy balancoval mezi něčím typu: Nejraději bych tě uškrtil a nejraději bych tě uškrtil, ale předtím si spolu vrzнем...

Klidným, ale ostražitým krokem jsem si to štrádoval na blízky Jižák. Před válkou to bylo místo plné fetek, Ukrajinců, Rusáků, cikánů a hysterických slovenských důchodců. Teď jsem očekával, že tu v troskách budov nebude nikdo. Maximálně nějaký pes, či kočka.

Čím déle jsem šel, tím více kolem mě byly vidět pozůstatky výbuchu a bojů na přelomu let 2013-2014. Nejprve to bývaly utržené střechy a pomlácená okna, později chybějící vrchní patra, omítky a nakonec i celé domy.

To, že v některých ulicích stály hradby z vozů, či zničený tank, nebo jiné vojenské vozidlo nebylo asi třeba dodávat.

Nejhorší na tom byla jedna věc.

Ticho.

Nebyli slyšet ptáci, štěkání psů ani jakýkoliv lidský šum. Ticho bylo takové, že když z nebe začal padat jemný sněhový poprašek, měl jsem pocit, že slyším dopadat jednotlivé vločky. Tohle byl dobrej záhul na moji už tak narušenou psychiku.

Všechny ty zničené domy, prázdné ulice a trosky. Během těch pár měsíců krev tekla proudem na všech stranách a nikdo už to nebyl schopen zastavit. Když se v posledních fázích začali obracet Češi proti Čechům, bylo dokonáno.

Tehdy jsem měl štěstí, že těsně po dosti adrenalinovém útěku z Prahy mě postřelil nějaký zmrď z Americké jednotky Ghosts. Díky tomu já skončil v kómatu na krásné tři měsíce.

No, krásný byly leda tak pro mě, protože to, co se dělo v republice, bylo největší svinstvo, které ani snad náckové za druhé světové nedokázali předvést.

První věc, co udělali po zlikvidování odporu v Praze – naběhli do všech obchodů, skladišť a zabavili prakticky všechny potraviny a lékařské potřeby. Prý pro spravedlivé přerozdělení. To, že si vše

zabavené rozdělili mezi sebou, nechali civily chcípat hlady a když konečně začali rozdávat jídlo, rozdávali úmyslně málo, aby podpořili atmosféru, kterou si zde vybuodovali.

Atmosféru nekončícího strachu a beznaděje, kdy pravděpodobnost delšího života, či dokonce dosáhnutí důchodového věku se rovnala nule. Lidi začali zběsile kolaborovat, nebo se postavili na zoufalý odpor. Jelikož jsme byli v Čechách, první varianta byla mnohem běžnější.

Když jsem se za tři měsíce probral, nepoznával jsem tenhle svět. Bylo mi z něj na blití a pak, co následovalo, bylo jen třešinkou na dortu takové malé středoevropské apokalypsy.

Občas se to holt posere, nó...

Povzdechl jsem si a vyrazil kolem zničeného Tesca v nějakém areálu. Klidnými kroky jsem si to štrádoval po hlavní ulici, nikoliv uprostřed, ale co nejbližší kraji a nějakému krytu. Kalacha jsem měl připraveného v ruce, ale zajištěného.

Očima jsem přejížděl po prázdném městě a prohlížel pečlivě každý stín. Nikde nikdo, až z toho mrazilo v zádech.

V tomhle zkurveným velkoměstě žilo přes milion lidí... a teď je to akorát město duchů.

Čas se táhnul, ale já konečně po dlouhé a únavné chvíli dorazil tam, kam jsem chtěl. Vstup do metra na Hájích byl překvapivě v celkem dobrém stavu. Opuštěný, prázdný, ale přístupný. Skla a veškeré výplně sice odnesl výbuch, ale schodiště stálo celkem v pohodě.

Pomaloučku jsem sešel po popraskaných schodech a každý krok čím dál víc duněl. Každý krok musel být opatrný a promyšlený. Hlavně vědět, kam šlapu.

I přes to, že se na Hájích neodehrály nějak extra tvrdé boje, podvědomě jsem čekal, že tu někdo mohl zanechat pár pastí.

Rozhodně jsem nechtěl šlápnout do nějakého VPU, neboli *vřelého pražského uvítání*, jak se granátům v plechovce od piva, či střelné zbrani na lanku začalo přezdívat na počátku bitvy. Naštěstí na schodech nic nebylo a já pokračoval hlouběji do metra na nástupiště kolem budky, která podle všeho byla nějakou trafikou.

Nyní to bylo jen pár rozstřílených plechů, zničený regál a pár pytlů s pískem okolo. Bylo vidět, že se zde odehrála kratší, ale tvrdá přestřelka.

To mě mělo varovat. Já si místo toho opatrně pokračoval dál.

Jsou momenty, na které se člověk nepřipraví, ani si na ně nikdy nezvykne. Momenty, při kterých vám žaludek obletí zeměkouli i s Měsícem a vrátí se obrovskou rychlostí do vašeho těla. Bohužel obsah nechá někde cestou...

Na nástupišti leželo dobrých osmdesát až sto těl. Jelikož to už bylo pár let od bitvy, byly to jen seschlé zbytky kůže na kostrách. Čáry oblečení na nich pomalu ale jistě mizely. Bohužel, podle toho, v jakých byla valná většina pozicích, mi došlo, co se tu asi stalo.

Civilisti byli seřazeni k jedné straně nástupiště a donuceni pokleknout. Museli je prohledávat, či pokusit se vyslechnout. Někdo musel mít za pasem pistoli, či osmapadesátku pod kabátem a když došla řada na něj, byl zastřelen. Toho si musel všimnout někdo další v řadě a vyskočit.

Začal asi střílet do míst, kde jsem zrovna stál. To muselo vyprovokovat ostatní k tomu, aby se vrhli na vojáky.

Opatrně jsem sešel po schodech dolů a rozhlédl se po tomhle místě. Každý krok mi připadal hlasitější a hlasitější. Ticho a opuštěnost tohoto místa byla silnější s každým krokem. Jediné, co tuhle scénérii osvětlovalo, byla díra ve stropě. Sutiny pohřbily část nástupiště i některými těly. Já se nepřestával rozhlížet a

v duchu si rekonstruoval tuhle smutnou událost. Hlavně, kdo za ní může.

Musel to být Bundeswehr, pod schody ležela zapomenutá, rozpadající se G-36. Osmapadesátky, či ákáčka a jiné zbraně ležely kousek od lidí na druhé straně, či v prostředku nástupiště. Nejvíc mě dostal jeden druh koster. Ty menší, které stoprocentně nepatřily dospělému člověku.

Děti. Těm nejmenším nemohlo být víc jak pět let.

O to víc mě překvapilo, když vedle silnější hromady sutin ležela kostra ani ne desetiletého dítěte v prostřílené péřovce. Ještě teď její ruce křečovitě svíraly osmapadesátku se sklopnou pažbou. Závěr byl vzadu, tudíž byla prázdná. Na chvíli jsem přemýšlel, jestli stihl vystřelit, nebo ji prázdnou sebral a nějaký Němec ho v reflexu nesmahnul.

Těl se zbraněmi bylo minimum. Tohle byla prachsprostá jatka, kdy si očividně někdo potřeboval něco hodně dokázat. Některé prázdné oční důlky na mě zíraly s tichou výčitkou, proč tomu naše armáda nezabránila.

Nějak mně došla slova. Nemohl jsem se tu tak nějak postavit a slíbit pomstu. Někaké extra drsnácké gesto mě v tu chvíli nenapadlo. Nebyla na něj ani síla. Tohle bylo... až nemožné. Moje oči toho za ty roky bojů viděly tolik, ale tohle mě prostě zase odrovnalo.

Ticho, ale jako bych slyšel výstřely, křik a dětský pláč. Ozýval se ze stěn, z podlahy i z rezivých kolejnic. Někde tam uvnitř mě, ta stále menší příčetná část vztekle zaječela, kousek se z ní odlomil a zmizel v nenávratnu. Stejně jako se to stalo už mnohokrát. Čím déle jsem byl v téhle parodii na válku, tím víc ze mě odpadávaly kousky soudnosti. Drobné kousky, pomalu ale jistě mizely a zanechávaly za sebou prázdnotu šílenství.

S tichým přáním, aby duše zde došly konečně klidu, jsem sestoupil do kolejiště, rozsvítil svítilnu na zbrani, rozhlédl se po ústí tunelu a vyrazil.

Ledové kapky potu mi sjížděly po páteři a oči pořád přehrávaly ten první výjev tohoto místa. Zaklepal jsem hlavou a pokusil se znova soustředit. Pár nádechů a výdechů spojených se zíráním do tmy pomohlo. Když jsem se konečně uklidnil, moje tělo téměř automaticky vyrazilo vpřed a já zanechal tohle smutné memento dávno minulých událostí konečně za sebou.

XXX